

Mộng Mộng

“Em ơi nếu mộng không thành thì sao,
Mua chai thuốc chuột...”

Đang ngêu ngao với mộng không thành dang dở thì một email pop-up, hỏi thăm cõi Niết Bàn. Bạn còn thắc mắc, rứa đã the end chưa? Trời đất, định mua thuốc chuột... mà hấn lại hỏi đã “the end” chưa là nghĩa làm sao?

Bèn tìm hiểu Niết Bàn một chút:

Niết Bàn là “nơi” mà tâm thức đã được tự do, không còn bị trói buộc bởi điều kiện, câu thúc bởi ham muốn/khổ đau. Là bầu trời trong xanh không bị mây mờ che lấp. Là mặt hồ tĩnh lặng, trong veo, chiếu sáng trọn vẹn cả trời trăng. Là “nơi” mà những trí tuệ, những nhân cách đã thấu hiểu cội rễ & bật dứt mọi ham muốn,... đã **trực tiếp kinh nghiệm, nhận ra/thấy suốt lẽ thật của vạn vật, như nó đang là...**

Phật, Bồ Tát...là những nhân cách như vậy.

Trong ý nghĩa đó, Niết Bàn không phải là một nơi chốn (như chốn thiên đường!), mà có thể tạm hiểu, dù không rớt ráo, như một trạng thái tinh thức. Là sự quay về với bản tánh thường hằng chân thật, thanh tịnh, an lạc và minh triết. Đó cũng là thật tánh của chư Phật và muôn loài.

Là hư không!

Nói một cách khác, Niết Bàn chỉ là một khái niệm đối đãi với khái niệm thế giới con người sinh tử/luân hồi, với thế giới hiện tượng. Nếu không có thế giới con người/sinh tử, sẽ không có Niết Bàn, hay khái niệm Niết Bàn trở thành vô nghĩa.

Cũng trong ý nghĩa đó, mọi con người đều có khả năng kinh nghiệm Niết Bàn ngay trong đời sống này. Nỗ lực trí tuệ sẽ giúp thấu triệt nguồn gốc đau khổ, chấm dứt ham muốn, căn nguyên của mọi năng lực tạo nghiệp -cái sẽ dẫn dắt sinh tử nổi trôi. Không còn mây mù che lấp, không còn sóng “muốn” lao xao, cái còn lại sẽ là bầu trời trong xanh, mặt hồ tĩnh lặng, qua đó vạn vật trần trùng phô bày thực tánh...(chà chà! “thấy mới tin!” Phải làm thôi!) “Em hỏi tôi phiên đá có tình yêu không...?”

À không phải, bạn hỏi vậy đã “the end” chưa? The End.

Hết! Chấm dứt trong ý nghĩa luân hồi sinh tử, vì đã biết hết, thấy hết, đã tự do, không còn bị nghiệp dẫn dắt. Cái chết của một nhân cách đã kinh nghiệm Niết Bàn (Phật) sẽ là cái chết cuối cùng, the Last Tango in Samsara!

Hết nhưng chưa hết! Vì vẫn có những nhân cách, như Bồ Tát, tuy đã kinh nghiệm Niết Bàn, đã không còn bị nghiệp ràng buộc, vẫn quay lại thế gian với lời nguyện cứu độ chúng sanh. Tuy mang thân người, nhưng trí tuệ Bồ Tát, theo thời thuận thế, tự tại ung dung, thông tay đi vào chợ đời mà hồn không vương mắc, không ngoài mục đích cứu vớt.

Why is this possible?

Thử tưởng tượng tâm thức chúng ta như một trường năng lượng có những đặc tính chung với trường năng lượng chân không. Trường năng lượng này trong chúng sanh thường không được “pure” do có những sóng noises. Chính những sóng noises này mang năng lực và thông tin hướng dẫn “nghiệp”. Tu là tìm cách filter out những sóng noises này. Một khi noises không còn, sẽ thấy mình không khác với chân không, hay mình với chân không là một. Nói chúng sanh đều có Phật tánh là vậy. Chỉ vì sóng vô minh noises bám chặt, dẫn dắt, che lấp... không thể thấy được bản tánh thật hay bản lai diện mục của mình, là một trường năng lượng chung với chân không, không sinh không diệt, thanh khiết, tĩnh lặng, bình đẳng, vĩnh cửu, an lạc, nên cứ hoài huyễn bị noises dẫn dắt trầm luân... Những trường năng lượng không còn nhiễm noises là những trường-năng-lượng-mang-thông-tin sáng suốt, có khả năng biến hiện/dạng tùy nghi. Bởi rủa các vị Bồ Tát ở trường năng lượng chân không “pure” có thể chọn lựa xuất xứ, tùy nghi tái sinh...

Lại nên thêm một chút về chân không. Là nơi mà những đôi uyên ương ma quái Pions thoát ẩn thoát hiện, ca hát nhảy múa, biến hóa liên tục, để rồi mesons, rồi quarks, rồi neutrinos, neutron, protons, electrons... Thêm chỗ này một hạt, bớt chỗ kia ít hạt... rồi Hydrogen, Helium, rồi Oxygen, Nitrogen...rồi thì...cả càn khôn. Hóa ra, trong cái trường chân không tưởng là trống rỗng này lại là sản diễn cho bản luân vũ mùa xuân bất tận của các cặp hạt uyên ương... Khi tán thì năng lượng, khi tụ thì vật chất, khi có, khi không... Nên nhiều khi nói có cũng được mà nói không cũng xong.

Ui chao, nói nhiều quá, ắt là tẩu hỏa nhập ma. Chắc phải tạm dừng. À, nhưng mà phải thêm một điều trước khi tạm dừng bàn là, chân không này không thể là chân không sau Big Bang. Vì Stephen Hawking không chia xẻ cái trước Big Bang. Vì trước Big Bang không có thời gian. Nói cách khác, “trước Big Bang” là một cụm từ vô nghĩa! Trong khi, một trong những đặc tính của chân không này là không sinh không diệt, không có điểm khởi đầu nên không có điểm chấm dứt... Ta có thể hình dung, chân không này là chốn rỗng lặng, vĩnh cửu thường hằng, trong đó hết Big Bang này đến Big Bang kia liên tục diễn ra, là “nơi” nhiều vũ trụ song song cùng hiện hữu, như những bong bong bóng nước sắc màu luân phiên hay cùng lúc pop-up rồi biến mất...

“Tôi đang mơ giấc mộng dài,
Đừng lay tôi nhé, cuộc đời chung quanh...”

Hồ Đăng Thuận